

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **B. M. S.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2018, čj. MV-139008-5/SO-2017, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, čj. 29 A 34/2018 - 62,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, čj. 29 A 34/2018 - 62, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) usnesením ze dne 25. 9. 2017, čj. OAM-28359-8/DP-2017, zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem studia podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce podal žádost opožděně 14. 9. 2017. Poslední den lhůty pro podání žádosti však byl 13. 9. 2017 (§ 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). To, že žalobce podal žádost opožděně z důvodu, že neviděl datum, kdy bude končit jeho povolení, nepředstavuje podle správního orgánu I. stupně důvod na jeho vůli nezávislý, který by odůvodňoval opožděné podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 téhož zákona. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaná (dále „stěžovatelka“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Následně podal žalobce proti rozhodnutí stěžovatelky žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl. Rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud uvedl, že zastavení řízení o žádosti a tedy i neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje zásah do soukromého života žalobce, případně do jeho práva na vzdělání. Žalobce je totiž nucen opustit území ČR s ohledem na výjezdní příkaz vydaný v návaznosti na zastavení řízení. Obecně by nedodržení povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by mohlo zásah do soukromého života ospravedlňovat. Z čl. 1 odst. 1 a z čl. 4 Ústavy České republiky však vyplývá požadavek, aby soudy současně hodnotily přiměřenost důsledků vyvolaných rozhodnutími vydanými v rámci zákona o pobytu cizinců, tedy včetně rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 tohoto zákona. Pouze tak lze zhodnotit, zda je zásah do základního práva nezbytný v demokratické společnosti a přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Případnou nepřiměřenost zásahu nemůže zhojit možnost podat opětovnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zemi původu žadatele. Trvání na tomto požadavku by s ohledem na skutkové okolnosti bylo neúčelným formalismem a mohlo by představovat zásah do soukromého života žadatele (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011 - 62). Pokud soud dospěje k závěru, že došlo k porušení základního práva nebo svobody, nemůže se s odkazem na nedostatek zákonné kompetence zbavit povinnosti poskytnout ochranu základnímu právu.

[4] Správní orgány nedostály své povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Namítá-li proto žalobce v řízení před správními orgány nepřiměřenost zásahu do svého soukromého života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí správní orgány tuto námitku vypořádat bez ohledu na to, zda to zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016 - 53, a ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016 - 46). Názor stěžovatelky, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně se namítaným zásahem do práva žalobce na soukromý život zabývat, je proto podle krajského soudu nesprávný.

[5] Povinnost správního orgánu hodnotit, zda nedodržení lhůty bylo způsobeno důvody na vůli cizince nezávislými (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), nelze vykládat tak, že správní orgán bude tyto důvody hodnotit zcela izolovaně, bez zohlednění konkrétních okolností případu, včetně důsledků vyvolaných případným negativním stanoviskem. Správní orgán je povinen posoudit, zda zastavení řízení o žádosti bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je nutné vzít v úvahu, jaké důvody žadateli bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl žadateli pobyt povolen, k jak výraznému překročení zákonné lhůty došlo a zda okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo jednat o účelovou snahu mařit či stěžovat činnost správního orgánu (rozsudek NSS sp. zn. 7 As 142/2011). Stěžovatelka pochybila, jestliže navzdory namítanému zásahu do práva na soukromý život žalobce shledala postup správního orgánu I. stupně v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Zastavení řízení zasahuje do práva žalobce na soukromý život, a to nejen s ohledem na obtíže spojené

s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do ČR, ale především s ohledem na reálné dopady na jeho prezenční studium v ČR (nemožnost plnit si studijní povinnosti řádně a včas, hrozba předčasného ukončení studia a odebrání přiznaného stipendia).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Namítá, že v případě meritorních rozhodnutí je zkoumání přiměřenosti obvykle součástí posouzení předmětu řízení. Takové posouzení se však při rozhodování o procesních otázkách neprovádí. Rozhoduje-li správní orgán o procesní otázce, pak posuzuje pouze tuto otázku bez ohledu na to, jaký je předmět daného řízení. To brání tomu, aby správní orgán posuzoval přiměřenost zastavení řízení z hlediska možných dopadů způsobu vyřízení žádosti. Krajským soudem citované ústavní záruky jsou v případě procesních otázek (zejména zastavení řízení) posouzeny zákonodárcem, který posoudil i přiměřenost. Vymezil časový rámec podání žádosti (§ 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), postup pro případ opožděného podání žádosti z důvodů nezávislých na vůli žadatele (§ 47 odst. 3 téhož zákona) a právní následky opožděného podání žádosti (§ 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Přiměřenost je možné zkoumat pouze na základě § 47 odst. 3 tohoto zákona ve vztahu k závažnosti důvodů pro opožděné podání žádosti, nikoliv s ohledem na možné následky zastavení řízení. Stěžovatelka nepochybila, jestliže nezkoumala přiměřenost usnesení správního orgánu I. stupně z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Zkoumání přiměřenosti je věcí meritorního posouzení, ve kterém se posuzují a porovnávají hmotněprávně relevantní skutečnosti a doklady. Z hlediska posouzení procesní otázky jsou však tyto skutečnosti a doklady bezvýznamné. Nemají totiž žádný vztah k otázce, zda žádost byla podána včas, respektive zda včasnému podání bránily důvody nezávislé na vůli žadatele. Usnesení správního orgánu I. stupně je procesní povahy. Správní orgán I. stupně proto neměl prostor pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2019, čj. 1 Azs 266/2018 - 27, a ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016 - 48).

[8] Při posuzování přiměřenosti se běžně hodnotí a porovnávají skutečnosti tvrzeného zásahu a nesplnění hmotněprávní podmínky. Posouzení přiměřenosti je tak součástí meritorního posouzení žádosti. Z právního názoru krajského soudu vyplývá, že správní orgán má posuzovat skutečnosti tvrzeného zásahu a procesní podmínky. Krajský soud však nenaznačil, jak by měl správní orgán srovnávat porušení procesních povinností s jejich hmotněprávními dopady. Tento požadavek by navíc mohl vést k tomu, že by obstrukce a porušování procesních povinností nevedly k zastavení řízení z důvodu přiměřenosti. To by znamenalo, že závažné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti možného zastavení řízení by umožnily žadateli bez hrozby sankce porušovat i zásadní procesní povinnosti. Procesní úprava má sloužit realizaci hmotných práv a oprávněných zájmů dotčených osob. To ale neznamená, že by měla být s ohledem na možné dotčení těchto práv prakticky sistována. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců hovoří o rozhodnutí, nikoliv o usnesení. Podmínky § 47 odst. 3 téhož zákona jsou stanoveny

přesně. Nelze je rozšiřovat a nahrazovat tak test přiměřenosti provedený zákonodárcem. Krajským soudem citovaný rozsudek NSS sp. zn. 7 As 142/2011 nepřekračuje znění § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku posuzoval důvody a kontext porušení procesní lhůty (opožděného podání žádosti). Neposuzoval však druhotné hmotněprávní následky zastavení řízení. V nyní projednávané věci žalobce navíc nikdy netvrdil, že by mu ve včasném podání žádosti bránily důvody nezávislé na jeho vůli. Stěžovatelka proto neměla možnost použít § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud neuvedl, zda má být v dalším řízení postupováno podle § 47 odst. 3 tohoto zákona na základě analogie, nebo má jít o přímou aplikaci Ústavy a Úmluvy. Vymezil pouze směr (má být posuzována přiměřenost), ale neurčil cestu (podle jaké právní úpravy a v jakém rozsahu má být přiměřenost posuzována a jak nahlíží na důvody tvrzené nepřiměřenosti). Krajský soud se současně nijak nezabýval hodnocením toho, zda lze shledat usnesení nepřiměřeným. Z rozsudku proto není zřejmé, zda krajský soud shledává pochybení pouze ve formě vypořádání odvolací námitky ohledně nepřiměřenosti usnesení o zastavení řízení, nebo zda pochybení shledává v samotném způsobu, jímž bylo ve správním řízení rozhodnuto.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud nedovozuje povinnost správního orgánu u všech procesních rozhodnutí zjišťovat a posuzovat přiměřenost jejich dopadů do rodinného a soukromého života. Krajský soud pouze s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dovodil, že stěžovatelka měla vzít tyto okolnosti v potaz a vypořádat je v rámci žalobcem tvrzené námitky nepřiměřenosti. Ty totiž odůvodňují závěr o tom, že zastavení řízení (neprodloužení pobytu) bude představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Krajský soud uvedl, že rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce je nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého života. Stěžovatelkou citované rozsudky nejsou přiléhavé na případ žalobce. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatelka namítá bez podrobnějšího rozvedení. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je nicméně Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocením uplatněných námitek. Vzhledem k tomu, že námitka nepřezkoumatelnosti byla vznesena v obecné rovině, Nejvyšší správní soud na ni také v obecné rovině odpovídá. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při posuzování věci řídil, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj patrné, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal a přistoupil k posouzení kasačních námitek stěžovatelky.

[12] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda správní orgán I. stupně měl před zastavením řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posoudit přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 1 téhož zákona, respektive zda se stěžovatelka k námitce žalobce měla přiměřeností dopadů usnesení o zastavení řízení zabývat.

[13] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*

[14] Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*

[15] Podle § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona platí, že *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*

[16] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Podle § 174a odst. 3 téhož zákona pak platí, že *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[17] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že výše předestřená sporná otázka je již konstantně řešena v judikatuře tohoto soudu, na kterou rovněž v kasační stížnosti důvodně poukázala stěžovatelka. Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je

vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016 - 41, ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 1. 2021, čj. 6 Azs 255/2019 - 46, ze dne 24. 8. 2021, čj. 1 Azs 212/2021 - 37, nebo stěžovatelkou citované rozsudky sp. zn. 1 Azs 266/2018 a sp. zn. 10 Azs 206/2016). Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.

[18] Na tomto závěru nemění nic ani rozsudek NSS sp. zn. 7 As 142/2011, ze kterého do značné míry vyšel v nyní projednávané věci krajský soud. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda nemoc manžela cizinky, kterého tato cizinka zmocnila k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, představuje důvod na její vůli nezávislý, který jí mohl bránit ve včasném podání žádosti. S ohledem na velmi specifické skutkové okolnosti případu (důvod, pro který jí byl povolen pobyt; faktická závislost na manželovi; překročení lhůty jen o pět dní) pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za daných okolností by striktní oddělení důvodů ležících na straně manžela a na straně její znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného života této cizinky. Cizinka proto podala v tomto případě žádost opožděně z důvodů na její vůli nezávislých. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života tak nebyla hodnocena ve vztahu k následkům rozhodnutí o zastavení řízení, jak by mohlo vyplývat ze závěrů krajského soudu, nýbrž primárně ve vztahu k výkladu pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“, a to s přihlédnutím k velmi specifickým skutkovým okolnostem. Nelze proto z tohoto rozsudku dovozovat bez dalšího povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele, jestliže by skutkové okolnosti mohli nasvědčovat tomu, že by k zásahu do tohoto práva zastavením řízení mohlo dojít. Naopak lze přisvědčit stěžovatelce, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života by bylo možné hodnotit pouze ve vztahu k závažnosti důvodů, jež vedly k opožděnému podání žádosti, tak jak to učinil Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku.

[19] Jak ovšem vyplývá ze správního spisu, žalobce k důvodům, pro které podal žádost opožděně, toliko uvedl, že neviděl datum, kdy bude končit jeho povolení. Tato skutečnost však důvod nezávislý na jeho vůli ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců představovat nemůže. Jedná se totiž o situaci, kterou mohl žalobce svým jednáním plně ovlivnit a vyhnout se jí, a to již tím, že by se podíval na průkaz o povolení k pobytu, ve kterém je uvedeno datum, kdy povolení k dlouhodobému pobytu končí (srov. bod 23 rozsudku NSS sp. zn. 6 Azs 255/2019). K okolnostem, že byl přijat k studiu na vysoké škole v ČR, že mu bylo přiznáno studijní stipendium a že v ČR má bratra, pak nelze při hodnocení závažnosti důvodu opožděného podání žádosti přihlížet, neboť tyto okolnosti nemají jakýkoliv vztah k tvrzenému důvodu, pro který žalobce podal žádost opožděně. Nijak z nich nevyplývá, proč žalobce neviděl datum, kdy bude končit jeho povolení, a proč je tato skutečnost na jeho vůli nezávislá (na rozdíl od rozsudku NSS sp. zn. 7 As 142/2011, ve kterém nemoc manžela cizinky a její soukromé a rodinné poměry měly přímý vliv na to, že žádost byla podána opožděně). Tyto okolnosti by tak byl správní orgán povinen případně hodnotit až v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za této situace bylo proto současně ze strany

krajského soudu předčasné hodnotit, zda usnesení o zastavení řízení nepřiměřeně dopadá do soukromého života žalobce, jestliže neexistoval žádný důvod nezávislý na jeho vůli, který by odůvodňoval opožděné podání žádosti.

[20] Správní orgán I. stupně proto správně řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost opožděně 14. 9. 2017, přestože lhůta pro její podání uplynula 13. 9. 2017, aniž by včasnému podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé.

[21] Rovněž argumentace krajského soudu rozsudky NSS sp. zn. 5 Azs 46/2016 a sp. zn. 6 Azs 201/2016 není na projednávanou věc přiléhavá. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud dovodil, že namítá-li cizinec v řízení o zrušení trvalého pobytu nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgán s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona. Tyto závěry se nicméně týkaly situace, kdy je správním orgánem přezkoumáváno věcné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, nikoliv rozhodnutí o ukončení řízení z procesního důvodu. Nelze je proto bez dalšího přenášet na rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti, jestliže v tomto řízení nelze přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele posuzovat (srov. bod 23 rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 266/2018).

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku povinnosti správního orgánu I. stupně posuzovat při zastavení řízení o žádosti žalobce přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (respektive povinnost stěžovatelky k námitce žalobce zabývat se přiměřeností dopadů usnesení o zastavení řízení). Tím zatížil krajský soud napadený rozsudek nezákonností, pro kterou je třeba jej zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[23] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že si je vědom negativních důsledků zastavení řízení bez věcného projednání žádosti. Institut lhůty je však přirozenou součástí právního řádu a důsledky jejího zmeškání jsou se lhůtou pevně spjaty a představují její podstatu (viz nález Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19, ve kterém Ústavní soud posuzoval ústavnost lhůty k podání nečinnostní žaloby). Lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by proto učinilo její prolomení z žalobcem tvrzeného důvodu nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života bez existence překážek na vůli cizince nezávislých (tedy pro jinou než v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovenou výjimku) v podstatě obsoletní (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, čj. 1 Azs 46/2020 - 40, bod 28).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. ledna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu